

## Félelem és reszketés

[2014. július]

hasadt tenyérben kisiújs mocorgás.  
az ég felfordult, vörös sivatag.  
állat sehol. jaj lenne tudni most,  
hogy ügysem visz el a végső határig.  
ahol a forró pengeélen járat,  
s nem ér többé neve a megszokásnak,  
nem óv a régi dacszövetség.  
erkölcs, törvény hogy mit fecseg – mit árthat?  
és mit segít, hogy egyszer már itt álltal,  
majdnem itt, és akkor is  
hibátlanul végigmondta a leckét?

hát most jött el! ne reszkess!  
jaj lenne ez egyszer  
nem dobni be lovak közé a gyeplőt,  
nem ugrani, amikor pedig topázra,  
opálra, krizoprászra eshetsz.  
vagy légre lépsz, imbolygó pókfonálra.  
jaj lenne most megvárni, amíg  
talpad alatt felépül az a híd,  
a lángoló helyett megépül  
az a biztos kövezet, amely mindig  
vissza, hazavezet.  
rálépsz szilárdan, könnyedén,  
s nem hiszel többé semmiben.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Kiss-Pál Klára

Látó Szépirodalmi Folyóirat